

Hársalkodó

A Korányi Frigyes Szakkollégium lapja

Szerkesztette: Farkas Ferenc Balázs
Korrektúra: Dobó Máté

2018/09

Bereczkei Tamás - Machiavellizmus - A cél szentesíti...?

„Az emberek olyan egyszerűek és oly mértékben vágnak közvetlen szükségleteik kielégítésére, hogy a csaló mindig talál magának áldozatot”.

A machiavellistát olyan embernek tartják, aki másokat eszközként használ fel saját céljai elérésére. E mögött számos pszichológiai beállítódás, gondolkodási séma és személyiségjegy található, ezek együttállása hozza létre a tipikusan Machiavelli viselkedési stratégiát. Mindenekelőtt cinikus világnézet jellemzi őket: az emberek alapvetően rosszak – ha nem használjuk ki őket, majd ők fognak kihasználni bennünket. Ez párosul egy alapvetően etikátlan magatartással, amelynek során önző, manipulatív és félrevezető taktikáikat a „cél szentesíti az eszközt” értelmében alkalmazzák. Opportunisták, amennyiben minden helyzetben csakis a célravezető, azaz előnyökkel járó stratégiákat választják. Ezzel függ össze, hogy általában hideg fejjel döntenek, és távol tartják magukat a társas kapcsolatokkal járó érzelmektől.

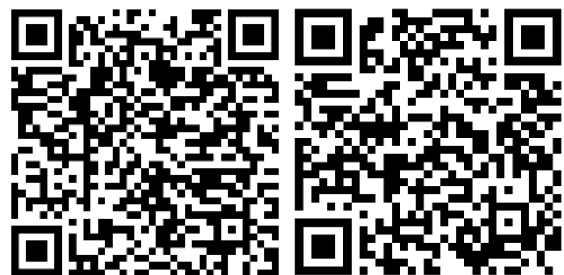
Ennek megfelelően az volt a feltevésünk, hogy a machiavellisták kifejezetten okos emberek, akik hűvös, sőt rideg racionalitásukkal túljárnak mindenki eszén, remekül kiismerik magukat a személyközi viszonyokban, és bárkit képesek félrevezetni. Azt gondoltuk, hogy kifejezetten jó elmeolvasók, akik átlag fölötti képességgel rendelkeznek arra, hogy beelássanak mások gondolataiba, átvegyék a nézőpontjaikat, kitalálják legféltebb szándékaikat és célkitűzéseiket. Azért hittük ezt, mert máskülönben nehéz lett volna megérteni, hogy

a machiavellisták miért sikeresek mások félrevezetésében és becsapásában.

Kísérleteink során azonban kiderült, hogy a tények nem támasztják alá elvárásainkat. Fiatal felnőttek elmeolvasó képességét egy olyan teszt segítségével mértük, amelyben különböző történeteket kellett megérteniük az

Lorenzo Bartolini: Machiavelli (Firenze)

Wikipedia - Niccolò
Machiavelli

Mindennapi
Pszichológia 2012. 1.
szám (PDF)

alján, hogy behelyezkednek a szereplők feltételezhető gondolataiba és szándékaiba. Arra az eredményre jutottunk, hogy az értelmezések során kapott hibapontszámok semmilyen összefüggést nem mutattak a Mach-IV teszt pontszámaival. Sőt, ezt követően angol és amerikai kutatók negatív összefüggést találtak a két változó között, ami azt jelentette, hogy a machiavelliánus személyek az átlagnál rosszabb elmeolvasók. Nem csupán

a történetek szereplőinek rejtett szándékait és gondolatait nem sikerült kitalálniuk, hanem azt sem, hogy a látott arc vagy szempár milyen érzelmeket fejezhet ki. Ezzel együtt a többiekhez képest rosszabb teljesítményt nyújtottak az érzelmi intelligenciát felmérő tesztekben...

A teljes cikk a Mindennapi Pszichológia 2012. 1. számában olvasható (2. QR kód)

Dr. Godó Ferenc - Értékek

Eltűnődtek már azon, hogy az önéletrajzi értékek és a nekrológ értékek között mi a különbség? (Szerencsére nektek még ez utóbbival ritkán kell találkoznotok) A szakmai önéletrajzi értékekben eladjuk magunkat a munkaerőpiacon és ez segít hozzá ahhoz, hogy a külvilág szemében sikeresek legyünk.

A nekrológ a temetésünkön elhangzó gyászbeszéd, ez adja lényünk belső magját, - ilyen a kedvesség, bátorság, őszinteség vagy becsületesség, a kapcsolatok minősége.

Az oktatási rendszerünk egyértelműen az előbbit helyezi előtérbe, akárcsak a közbeszéd – gondoljunk csak a magazinok, self-made sikerkönyvek tanácsaira, hogy miként lehetünk sikeresebbek. A legtöbbünknek határozottabb stratégiája van arra vonatkozóan, miként lehet karriersikereteket elérni, mint hogy hogyan formálhatnánk a jellemünket.

Olyan társadalomban élünk, ami arra ösztönöz bennünket, hogy keressünk egy minél fényesebb karrier befutásának lehetőségét, de nem sok segítséget ad ahhoz, hogy a lelki életünket is ápolhassuk.

A sikerért és a győzelemért folyó harc olyan kemény, hogy mindent felfal. A fogyasztói piac afelé terel minket, hogy haszonelvűen éljük az életünket, elégítsük ki vágyainkat és a döntéseink során ne vegyünk figyelembe erkölcsi szempontokat. A gyors és sekélyes kommunikáció zaja elnyomja a lélek mélyéről érkező halk hangokat.

A kultúránk arra tanít, hogy reklámozzuk és hirdessük magunkat (facebook), csináljuk tökéletesre a sikerhez szükséges képességeinket, de nem támogatja az alázatot, az együttérzést és az önmagunkkal való őszinte szembenézés képességét.

Hajlamosak vagyunk elnézően megítélni magunkat. Követjük vágyainkat bármerre és

bármire vágyunk is. Úgy gondoljuk, hogy ha a körülöttünk lévők láthatóan kedvelnek minket, akkor biztosan elég jó emberek vagyunk. A folyamat, amibe így belekerülünk lassan olyasvalakivé változtat minket. aki kevésbé megkapó személyiség, mint eredetileg reméltük. A tényleges énünk és a vágyott énünk között a távolság csak nő és egyre kínosabb lesz.

Manapság a diplomaosztókon mindenki arra buzdítja beszédében a végzősöket, hogy kövessék vágyaikat, bízzanak az érzéseikben, találják meg életük céljait. Ahhoz, hogy ezen az úton elinduljak kérdéseket kell megfogalmaznom: mi a céloom az életben? Mit akarok az élettől? Mit tartok igazán értékesnek stb. Ez a fajta gondolkodásmód azzal jár, hogy az életünket úgy alakítjuk, mint egy üzleti tervet. Először számba vesszük a tehetségünket (erőségeinket), és az érdeklődésünket majd célokat tűzünk ki és a célokhoz vezető utat köztes kis elérendő eredményekkel tűzdeljük tele. Utána stratégiát dolgozunk ki, hogyan is érhetnénk célt és azokat a dolgokat, amelyek segítenek eljutni a célunkhoz, gondosan kiválasztjuk azoktól, amelyek ugyan sürgetőnek tűnnek de nem járulnak közvetlenül hozzá a cél eléréséhez. Ily formán elég céltudatos életet élhetünk és ez az egyén autonómiájának korában ez az életünk rendező elve. Ez az elv az énből indul ki, az énben ér véget, az én keresésével kezdődik és az én beteljesítésével fejeződik be.

Van más lehetőség is? Lehetne ezt másképpen? Feltehetném a kérdést a "mit akarok az élettől" úgy is, hogy "mit akar az élet tőlem?"

De erről majd a következő számban...

Kulcsár Flóra – Lengyelországban a BOE-val

Ha ideális nyári úticélt keresünk Európában, aligha rúghat labdába Portugália, Spanyolország és Olaszország mellett Lengyelország, mint ahogyan a BOE éves helyosztóján sem. A decemberi hidegben az EOK-ban összegyűlt rengeteg hallgató rendszerint izgatottan várja, hogy a prevenció órák, a Teddy maci foglalkozások, az egészségverseny és a sütivásár során összegyűjtött pontjaikat szakmai gyakorlatnak álcázott mediterrán nyaralásra váltsa be. Hasonló – bár mindössze egyetlen hónapnyi BOE munkásság után jóval szerényebb – reményekkel ültem ott én is azon a téli napon. Habár nagyon örültem a lengyel helynek, amit végül megkaptam, álmomban sem gondoltam, hogy egy olyan országba fogok megérkezni, ami nem is annyira különbözik a fent említettektől.

A Balti-tenger szépsége már a repülő ablakán kinézve lenyűgözött. Az első, amit megpillantottam Gdanskból a végtelen hosszú homokos part, a sötétkék tenger és a hatalmas ipari hajók voltak, amiket később közelről is láthattam, amint a belvárosból indulva a Visztulán sodródtunk a tenger felé.

Két bőröndnyi meleg ruhával megérkeztem a 36 fokos, párás, tikkasztó hőségbe és egy órán belül kezdetét is vette a közösségi programok végtelen sora. Egy ilyen cseregyakorlaton mindenki biztosra veheti, hogy nem fog unatkozni vagy egyedül maradni, hiszen az összes többi diák is azzal a céllal jelentkezett, hogy új barátokat, élményeket szerezzen és érdekes helyeket fedezzen fel hasonló korú és érdeklődésű fiatalok társaságában. A közös ebédek és vacsorák csak a keretei voltak a napnak, ebbe illesztettük be a strandolást, kirándulást, múzeumokat,

hajókázást, városnézést és bulikat. A rengeteg programot pedig a homokban lustálkodva és a 26 fokos tengerben ringatózva pihentünk ki. Ebből a szempontból különösen szerencsés csoport voltunk, hiszen a helyiek elmondása szerint a Balti-tenger emberemlékezet óta nem volt több mint 20 fokos.

És hogy hova fért be mindezek mellé a kórházi gyakorlat? Nos, a haematológián – ami egyébként egy gyönyörű, modern épületben volt szuper felszereléssel és meglepően fiatal orvosokkal – a legnehezebb napon sem töltöttem néhány óránál többet. Annak az időnek a nagy része is azzal telt, hogy a lengyel viziten ácsorogtam, amit egy rezidens próbált angolra fordítani. Szakmai szempontból tehát kevésbé volt tökéletes a program, mint ami a nyaralást illeti.

Ennek ellenére el kell mondanom, hogy a lengyelek – bár az orvosokon és a diákokon kívül szinte egyáltalán nem beszélnek angolul – rendkívül barátságos emberek és nem csak városi legenda, hogy a magyarokat különösen szeretik. Egy vásári árustól például komoly kedvezményt kaptam, amikor megtudta, melyik országból származom.

A konyhájuk szintén említésre méltó, bár jóval kevésbé változatos, mint amit a legtöbb európai országban megszokhattunk. Hús és káposzta nélkül nehezen tudnának elképzelni egy ebédet, hacsak nem a híres pierogi (különböző töltelékekkel és szósszal felszolgált, batyu alakúra formázott tészta) vagy hal helyettesíti azt. A tőkehal és a makréla őshonos a Balti-tengerben, ezeket különböző, ínycsiklandó mártásokkal, salátával tálalják a parti büfékben és éttermekben. Ha pedig a vacsorát helyi italokkal szeretnénk lezárni, vagy az azt követő partit elindítani, akkor Zubrowkát vagy Sopicát érdemes fogyasztani. Utóbbi egy enyhe, nagyon kellemes, erőteljesen gyümölcsös ízű, hagyományos lengyel vodka.

Ha a gasztronómiát meg is lehet itt unni, a Balti-tenger látványát, ahogy Európának szinte a tetején állva nézi a végtelen kékséget a szerencsés turista, a kontinens leghosszabb mólóját, a félig az erőbe, félig a tengerbe nyúló hatalmas sziklákat, a különböző nemzetek kultúrájának lenyomatát őrző mesés szép városokat lehetetlen. Lengyelország meglepően sokszínű, lenyűgöző úticél, a Balti-tenger pedig méltán említhető a híres mediterrán partokkal egy sorban.

Ismerj meg egy kolist!

Zakariás Sára – V. évfolyam

Milyen volt DB elnöknek lenni? Nem hiányzik?

Két évet töltöttem el a DB-ben: egyet tagként, egyet pedig elnökként. Nagyon élveztem ezt a két évet, zseniális érzés volt, amikor kitaláltam egy programot, eljött rá majdnem az egész koli és mindenki jól érezte magát. Az elnökséggel kicsit meggyúlt a bajom - mivel nem vagyok egy nagy vezető típus -, de azért azt is megoldottam. Amikor lejárt a mandátumom, nem voltam benne biztos, hogy tudnék továbbra is ugyanakkora erőbedobással programokat szervezni, mint addig, így nem indultam újra. Ezenkívül teret is szerettem volna adni a nálam fiatalabbaknak, hogy új ötletekkel tele tudjanak nekivágni DB-s pályafutásaiknak. Viszont az, hogy már nem vagyok a bizottság tagja, nem gátol meg abban, hogy programokat szervezzek, így úgymond csak a jó részét tartottam meg a DB-nek (bár a plusz prefpontok néha jól jönnek...).

Te is félévkor kerültél be a kollégiumba. Mennyire volt nehéz felvenni a ritmust egy viszonylag kialakult társaságban?

Nem éreztem magam nehéz helyzetben, mivel egy eszméletlenül nyitott társaság várt rám a kollégiumban. Ha jól emlékszem, már a beköltözésem napján átjött hozzám Kata (akit előtte csak látásból ismertem), másnap pedig meghívást kaptam Balázsék szobájába egy kis ismerkedős izogatóra, ami visszagondolva az eddigi egyik legjobb kolis estém volt. Mivel szinte az összes programon részt vettem, nagyon hamar megismertem mindenkit, és így nem volt nehéz felvenni a ritmust a társasággal.

Idén már másodszor nyaraltatok Görögországban ha jól tudom, mi tetszett meg benne ennyire?

Őszintén szólva a szüleim miatt nyaralunk itt viszonylag sokszor, de ez nem jelenti azt, hogy én ne szeretném nagyon az országot. A görögök hihetetlenül nyitottak, homokos a tengerpart (én főleg emiatt imádom), a kis fehér házas görög faluk pedig mindig elbűvölnek.

Hol TDK-zol, milyen tapasztalataid vannak a TDK-val kapcsolatban?

Jelenleg két klinikán is TDK-zom, szeretek több lábon állni egyszerre. A II. Belgyógyászati Klinikán két éve dolgozom genetikai endokrinológiai témában, illetve amióta kezd körvonalazódni, hogy mit is szeretnék csinálni az egyetem után, bekapcsolódtam a Bőrgyógyászati Klinikán folyó kutatásokba is. Az alsóbb éveseknek is csak tanácsolni tudom, hogy ha van lehetőségetek egy Titeket érdeklő területen TDK-zni, fogjatok hozzá, hiszen ha végül nem is akartok majd ott kutatni az egyetem után, az ott végzett munka során olyan tapasztalatokat tudtok szerezni, ami a későbbiekben csakis az előnyötökre válhat.

Ha jól tudom egy régi szakkollégistának van egy bejáratott szokása egy üveg pezsgővel, minden félév elején. Azt hiszem tudod melyik hagyományra gondolok, mesélsz erről egy kicsit?

Tudomásom szerint ez a szokás még Palla Tominál is régebbre nyúlik vissza – ugyanis róla van most szó, ő vitte tovább ezt a szuper, lassan hagyománnyá váló programot. Rendszerint minden félévben, lehetőleg a második hét végéig Tomival (a DB-s éveim alatt én is csatlakoztam hozzá) meglátogatjuk az újonnan felvett kolisokat egy üveg pezsgővel, és koccintunk a sikeres hársfás felvételiük örömére. Ez egy olyan figyelmesség, ami nekem nagyon jól esett, amikor én voltam új, és nagyon remélem, hogy valaki majd folytatni fogja, ha mi már nem leszünk a koli lakói.

Szegedi Ákos – III. évfolyam

Hova valósi vagy? Milyen volt ott felnőni?

Budapesten születtem, 20 éves koromig ugyanabban a házban laktam, a XVII. kerületben, Rákoscsaba-Újtelepen. A kerület a városi és a vidéki élet örömeit is tartogatja lakosai számára. Hogy milyen is volt itt felnőni: A belváros tömegközlekedéssel 1 óra, így nem maradtam ki a nagyvárosi élet és a pesti esték örömeiből. De ugyanakkor a kerület sokszor emlékeztet egy falura vagy egy kisvárosra. Abban is volt már részem, hogy átszaladt az úton előttem egy kecskenyáj. Jutott nekem bőven falusi és nagyvárosi kalandokból is.

Ha egy dolgot megváltoztathatnál a kollégiumban mi lenne az?

Sokat gondolkodom ezen a kérdésen, így mindig más ez a dolog. Most, miközben erre válaszolok éppen annak örülnék, hogyha külföldi hallgatóknak is természetes lenne, hogy ide jelentkezzenek szakkollégistának.

Klinikus vagy kutató szeretnél lenni?

Klinikus szeretnék lenni, és a klinikumon belül is inkább belgyógyászati szakmát választanék, mint sebészetit. Jelenleg az onkológia és a hematológia érdekel, és ezeket szívesebben gyakorolnám gyerekorvosként.

Milyen érzés volt félévkor bekerülni a kollégiumba? Ha jól emlékszem külsős voltál, hogy ment a beilleszkedés?

Általában mikor egy eredményre várok, nem bírok egyhelyben nyugalomban megmaradni, össze-vissza rohangálok, ideges vagyok és mások számára elviselhetetlen. Ez a felvételi eredmény várása közben sem volt másképpen. Mikor megkaptam, hogy felvettek, ki is csattantam az örömtől. Nade ezután... 2-3 hétig semmilyen infót nem kaptam arról, hogy mégis mikor, hova kell beköltözni. Rossz volt ez a bizonytalanság, nem nagyon tudtam mit kezdeni a helyzettel. Én 1 hónapot voltam "külsős", márciustól költözhettem be, emiatt számomra lassan ment a beilleszkedés. Szerint külsősként nehéz bekerülni úgy igazán a kollégiumi közösségbe, ez is lehet az oka annak, hogy sok külsős (a tavalyi évben 5 darab) kiesett a kollégiumból. Szerintem ez a Hársfának olyan hiányossága, amin dolgozni kell a jövőben. Még egy érzés emléke eszembe jutott, mindig attól félttem az elején, hogy butának tartanak a kollégisták.

Mik a kedvenc kajáid? Szoktál főzni?

Nagyon szeretem a nagymamám főztjeit. Főleg az ünnepi ételeket, mint a halászlé, a töltött káposzta vagy a kacsasült. A kedvenc desszertjeim pedig a somlói galuska és a rétes. Nem tartom magam egy mesterszakácsnak, de szerintem nem vagyok elveszett a konyhában. Viszont sajnós ritkán fogok fakanalat a kezembe, de ha megéheznél egy jó Smack levesre, a 25/A-ban megtalálasz!

Muzslay Eszter – Élet a sürgin

Csörög az ébresztő, reggel 5:45. Pontosabban hajnal. Elhúzom a függőnyt, koromsötétség. Kávé lefőzve, indulhatok. Az utcán az előző éjszaka részeg maradványai. Sietnem kell, 6:45-kor váltás. Nagyvárad tér, metróból ki, rohanási. Pont beérek, átöltözök, beülök a triázsba, és már jönnek is... „Jó reggelt kívánok, mi a probléma?” kérdezem anyukát fülig érő mosollyal. „A kislányomat hoztam be, mert lázas.” Felkapom a pulzoxit és ránézek a gyerkőcre. „Mióta? Mennyit mért anya? Kapott lázcsillapítót? Hányás, hasmenés?” Nincs olyan rossz színben, mehet nem sürgősbe. A sor vége már az Üllőin, közben befutott egy mentő is. Többiek már a sokktalanítóban, berohanok én is. Lázas 3 napos újszülött, vénát kell biztosítani. Segíték a karját fogni. Nem sikerül, nézzük a lábát. Harmadjára sem sikerült. „Fúrjunk intraosseálist” Az intenzíves orvos még seholy, nélküle kell megoldani. Két próbálkozás után kudarcot vallunk. Apukát a biztonságiak viszik ki, anyuka az ájulással küzdve szorítja a kicsi kezét. Számtalan próbálkozás után lábfejeben működő branül, folyik az infúzió, vitálisan stabil. Hátrakísérem őket a fektetőbe, megfigyeljük őt, amíg jön a mentő és viszi tovább a PIC-re. Mire visszaérek a triázspultba a sor még mindig kacskaringózik. Délután 2 óra, de elhalasztom az 5 perc szünetet. Odalép hozzám egy nagyfiú, „Mogyorós sütit ettem, és allergiás vagyok rá...” A vigyorgó arcán látom, hogy a szeme környéke és a szája is feldagadt. Beviszem a vizsgálóba, éppen időben, már kezd fulladni. Az orvos ránéz, és kapja is a szteroidot. „Legközelebb azért nézd meg mi van abban a sütiben!” Visszamegyek, éppen nincsen senki, gyorsan ebédelek. Ahogy leülök, megszólal a TETRA rádió. 20 perc múlva hoznak egy lányt, hatodikról zuhant ki. Nem sokat tudunk meg a hívásból, ki tudja mire számítsunk. Sokktalanító előkészítve, megérkeznek, a mentősökkel együtt a sebészek, ITO-sok is sorban állnak a soki előtt.

Stabilizálták, viszik CT-re. Az egyik orvos visszajön, meséli, hogy a CT negatív, osztályon megfigyelik, közben magához tért, beszélget, nevetgél. Ritkán látni ilyen szerencsés esetet. Közben megérkezett az éjszakai csapat, átadunk, mehetünk haza. Az egész nap eseményeivel a fejemben, töretlenül mosolyogva lépek ki az Üllői útra.

És lezárásként néhány aranyköpés: „Hol van a Trambulancia?” „A gyermeknek járványa van” „Kapott vérszaporítót” „Van egy kulcscsontunk” „Levegő van a tüdejébe” „Ráment az ideg a lábamra” „Még a kúpot is kihányta” „Láb székébe ütötte a fejét” „Herreg a gyerek” „Mindkét nyakában görcsök vannak”.

Kollarics Réka – Felvételi tábor

Szeptember ötödike. A felvételi tábor első napja. Még élénken él bennem az emlék, amikor felvételizőként izgalommal vegyes félelemmel jöttem. Azóta eltelt egy év. Már ismerős a Hársfa utcába vezető út, külsős szakkollégistaként gyakran megtettem már.

Négyes metró, aztán négyes-hatos villamos. Király utca. Leszálok. Sétálok a kóli fele, közben eszembe jut, hogy milyen is volt először ezt az utat megtenni. Átérezem az új felvételizők helyzetét. Eszembe jutnak Balázs előző esti megbeszélésén elhangzott szavai: „Legyünk jó

fejek, ne fölényeskedjünk!” Igen ez fontos...

Közben megérkezek a koliba. Ezzel elkezdődött a második felvételi táborom - immár felvételiztetőként.

Kilenc óra körül már zajlott a készülődés. Érkeztek az első felvételizők. Mi pedig örömmel fogadtuk őket, s közben próbáltam felidézni magamban, hogy ki miről is írt a pályázatában, ugyanis napok óta azzal voltam elfoglalva, hogy a benyújtott pályázatokat tanulmányoztam. Most végre személyesen is megismerhetjük őket. Látszott az izgalom az arcokon, a felvételizőkén, de a kollégistákén is. Hiszen mi is izgatottan vártuk, hogy megismerkedhessünk velük, tudván, hogy közülük kerülnek ki majd a kollégium új lakói, közösségünk új tagjai. A felvételi tábor a megnyitóval vette kezdetét, amely után két csoportba osztódtunk. Mindegyik csoportba vehetett egy-egy társalgót, ahol vicces történetek elmesélésével próbáltuk oldani a kissé még feszült hangulatot. A beszélgetés után jött a felvételi következő része. Különböző állomásokon kis csoportokra osztva bizonyíthatták a jelentkezők rátermettségüket. Itt már oldottabb volt a légkör és közben jobban megismerhettük egymást is. Dorkával és Lilivel együtt meghallgathattuk, hogy ki milyen állás betöltésére vágyakozik leginkább. Születtek igazán kreatív megoldások, például helyből távolnéző, vonatkerék pumpáló, hanyatt esett pingvineket felállító munkakörökre és sok más meghökkentő fiktív vagy valós állásra írt motivációs levelet hallgathatunk meg. Hamar elmúlt dél, készülődni kellett az indulásra. Irány Velence!

Velencére érkezve már mindenki kellően éhes volt. Vártuk az ebédet. Ebéd közben tovább folytatódott a beszélgetés, az ismerkedés. Egy kis pihenő után következett egy igazán izgalmas, kreatív feladat: a XXIII. Korányi Frigyes Tudományos Fórum megszervezése. Kihívás a felvételizőknek, kihívás nekünk kollégistáknak is. Bár kétségkívül mi azért élveztük. Godó igazgató úr, Hunyadi dékán úr, Merkely rektor úr

szerepébe helyezkedve tárgyalni azért elég szórakoztató volt. Vagy akár szponzorként vitatkozni a pénzügyekről vagy dékáni titkárság alkalmazottjaként egy kis ízelítőt adni a jelentkezőknek az egyetemi ügyintézés világának kihívásaiból. Végül mindegyik csapat sikeresen vette az akadályokat és megszervezte a konferenciát, amelyet néhány percben prezentáltak az egyes csapatok képviselői. Ezek után mindenki kapott egy kis szabadidőt, együtt elfogyasztottuk a vacsorát. Egy kis pihenésre szüksége is volt mindenkinek, hiszen jött a tábor egyik legizgalmasabb, véleményem szerint egyben a legnehezebb része is - a nagy esti beszélgetés. Bevallom ezt vártam a legjobban. Talán ez az egyik olyan része a tábornak, ahol még inkább alkalmunk nyílik megismerni egymást. Izgalommal vártunk minden egyes beszélgetést. Úgy gondolom, hogy idén is nagyon színes és elgondolkodtató, olykor nehéz témákban fejthették ki a felvételizők a véleményüket. Nekem ez volt az egyik kedvenc részem a tábor során. Rengeteg érdekes gondolatot, különböző érveket, tapasztalatokat osztottak meg velünk. Közben rádöbentünk arra is, hogy idén különösen nehéz lesz kiválasztani azt, hogy kik is nyerjenek felvételt, hiszen annyi értelmes, művelt, intelligens emberrel beszélgethettünk. A beszélgetés után mindenki kiereszthette egy kicsit a gőzt. Sok szeretettel várt Györk mindenkit a koktélbárnál, igaz koktéllal nem szolgálhatott, de ha valaki sörre, fröccsre vagy esetleg maci fröccsre vágyott, azt nem érthette csalódás. Az este bulizással zárult.

Másnap volt, aki viszonylag frissen, volt, aki kevésbé kipihenten érkezett reggelizni. A reggeli után újabb kihívások vártak a felvételizőkre. Ismét több csoportra lettek osztva, majd mindegyik csoport elindult a számára kijelölt állomásra. Az interaktív kvíz igazán jó hangulatban telt, s közben mindenki lehetőséget kapott, hogy megcsillogtassa széleskörű műveltségét. Csak ámultunk, hogy egyesek mennyi mindent tudnak. Egy másik állomáson az előadóképességüket mutathatták meg. Ezzel párhuzamosan egy másik csoport egy feladványt igyekezett megoldani, amelynek megfejtéséhez igazi csapatmunkára volt szükség. Miután mindegyik csapat végigjárta az összes állomást, mehettünk ebédelni. Az ebéd már felszabadult hangulatban telt, hiszen a tábor formális része ezzel véget ért. Ezután már szabadidős programokon volt a hangsúly. Elmentünk együtt a strandra, a bátrabbak a

hűvösebb idő ellenére fürödtek is. Volt lehetőség enni, inni, beszélgetni. Igazán jó beszélgetések alakultak ki, ami szerintem az egész tábor során jellemző volt. Személy szerint én nagyon élveztem ezeket a beszélgetéseket, akár könnyebb, akár komolyabb témákról volt szó, hiszen ezek azok a pillanatok, amikor még jobban megismerhettük egymás gondolkodását, személyiségét, terveit.

Lassan elérkezett az idő és indultunk vissza Budapestre. Tartalmas két nap volt a

hátunk mögött. Kelenföldön elbúcsúztunk egymástól és mindenki indult a saját útjára. Mi kollégisták pedig még egy hosszú éjszakának néztünk elébe. Vajon kik lesznek közösségünk új tagjai? Egy hosszú éjszakai tárgyalás, illetve a Habilitációs Bizottság döntése után, ez ma már nem titok. Ezúton is gratulálunk és sok sikert kívánunk minden új szakkollégistának! Válgatok közösségünk aktív tagjaivá és gazdagodjatok sok szép emlékekkel, élménnyel, tapasztalattal!

Dobó Máté – Két estém előadásokon

Azt szeretem a nyári, falusi munkákban, hogy nagyon sok monoton. Szinte ugyanúgy kitisztítja az ember fejét pár óra fűkaszás, mint egy jó futás. Én ilyenkor sokat gondolkozom azokon a dolgokon, amik már megtörténtek: milyen hatással voltak rám, miket tanulhatok belőlük.

Amikor április végén megláttam az SzB kiírásában, hogy Szócska Miklós fog előadást tartani, rögtön izgalomba jöttem. Mindig is érdekelt a politika, és ha valaki, ő közel volt hozzá. Egész pontosan: teljesen benne volt. Az előadás ilyen szempontból is nagy élmény volt. Előadása nem tűnt kurzusszerűnek, az információkat, mint meggysemeket mindig rengeteg piskóta, történet vette körül. És, maradván az eddigi példánál, ez a tészta sütés közben sem száradt ki, azonnal fogyasztható volt. Az előadás végére felmerült több kolisban is az a kérdés, hogy hogyan, hol tanulhatnánk olyan dolgokról is az egyetemen, mint amik a kurzuson voltak. Nagyon jó érzés volt, hogy a gyógyszerészkaron ez az intézet (a pontosság kedvéért: Digitális Egészségtudományi Intézet) az első éveknek tart előadást. Ezen az előadáson nekem már volt szerencsém látni, hallani azokat a történeteket, melyek egy részét Szócska Miklós is elmesélte.

És ezzel a hétre kiosztott jó élményeim még nem értek véget.

A kolis program másnapja, csütörtök, Vác Művelődési Központ. A helyemen ülök, egy éve még én is ebbe a hangulatos kisvárosba jártam gimnáziumba. Úgy ülök a székemen, mint egy elsőrandis kamasz szerelmes. Várok türelmetlenül, hiszen már nagyon rég kinéztem magamnak... az előadást. Természetesen késik. Nem sokat, épp csak annyit amennyit illik.

Aztán a lámpák elhalványulnak, de nem ereszkedik a nézőterre teljes sötétség. Majd belép ~~Dargay András~~ Mácsai Pál. Mióta az első félév végén végignézttem a Terápia sorozat mindhárom évadát, azóta szeretnék vele találkozni, színpadon látni. De ahogy a darab alapjául szolgáló könyv végén is írja, ebben a darabban nem ő áll a színpadon. Ideális esetben a néző Örkényt látja, aki egyes szám első személyben mesél az életéről. Mesél a halálról. Pontosabban a szívinfarktusáról, ám ezt is azzal az örkényi groteszk világgal írja le, melyeket az egypercesekben megszokhattunk. Majd pár perccel később azt boncolgatja, hogy Amerikában miért lehet a halálról filmet csinálni, és nálunk miért nem. (A megoldás-, mint oly sokszor egy problémára- egy négy betűs szó: tabu.) De anekdotázik másról is: gyógyszerészeti tanulmányairól (kisebb apai

hatásra tanult gyógyszerészetet), és a kémia szépségéről. Mácsai előadásában ez különösen hatásos jelenet volt, megpróbálom papíron keresztül is átadni: „Vegyünk például kénsavat. Mivel öntsük össze? (kis hatásszünet) Hát bárium-kloriddal. És mi keletkezik ekkor? (újabb rövid szünet) Kérem szépen, bárium-szulfát fehér csapadék keletkezik. És az keletkezett tegnap is, tegnap előtt is, az előző rendszerben is, a következőben is. És ez oly

röviden, tömören és lényegre törően van megfogalmazva a képletekben, hogy ez már maga az irodalom.” Valahol itt lehet a kapocs a kémia és az irodalom közt, ha nagyon keresni szeretnénk. Hosszan folytathatnám az egész előadás idézésével, de nem szándékom rabolni senki idejét. Számomra nagy élmény volt ez a darab, mind Mácsai színészi teljesítményét illetően, mind a történet miatt.

De nem csak az az egy nap volt élmény, sőt. Azt a két napot együtt, egy napként éltem meg olyan jónak, amilyenre sikerült.

Nyíró Judit – Tíz nap Csodaországban (Bátor Tábor)

Többetekkel megeshetett, hogy a nyári hónapokban rejtélyes módon elárasztották ismerőseitek a közösségi médiát képeikkel, az alábbi- néha akár csöpögősnek ható-megosztásokkal: Csodaországban jártam; This is my happy place; A Bátor tábor olyan, mint a második karácsony; Ez nem egy hét a nyaradból, ez egy életérzés. De mi is pontosan a (valóságban egyáltalán nem csöpögős) Bátor Tábor, és hogyan lehetek Ti is Csodaország részesei?

Emlékszem, mikor idén februárban Katával meglátogattuk Balázst Párizsban, kihasználtam a Versailles-i kastély előtti egy órás várakozást, és kifaggattam őt, mint tapasztalt BT-s cimbit. Már régóta gondolkodtam a jelentkezésen, de azt hiszem, az ő története és biztatása motivált arra, hogy tényleg be is adjam. Akkor még elképzelni se tudtam volna azt a sok élményt, ami a cimbiség által várt rám. A jelentkezés maga nem bonyolult, online felületen történik, nekem leginkább azt volt nehéz eldönteni, milyen feladatkörre jelentkezsek. A felvételi interjúra pár héttel a jelentkezés után kerül sor, ettől sem kell tartani, csoportos feladatokból, és egy rövid beszélgetésből áll. Különösen jó érzés, mikor a táborban végül összefutsz olyanokkal, akikkel egyszerre felvételiztetek. Ha megjön a hön áhított levél, hogy beválasztottak önkéntesnek, már csak egy képzéshéttéve választ el a nyári turnustól. Ez egy nagyon intenzív három nap májusban, már a tábor helyszínén, Hatvanban, ahol élesben készülhet mindenki a nyári programra, itt már tudod melyik turnusban, milyen feladatod lesz.

A feladatkörökről kicsit bővebben, vannak Játszó, Ház, Tolmács és Eü cimbi, utóbbi csak gyakorló orvosként lehetsz. A Játszósok tartják a programokat, lovaglás, íjászat, evezés,

A hosszú kémiás idézet ellensúlyozására egy utolsó idézet, a helyszín ezúttal a hadifogolytábor, ahová Örkény a háború alatt került: „A kultúra akkor született, mikor két ember a barakk sarkában végre egyszer másról beszélt.”

Végül egy utolsó:

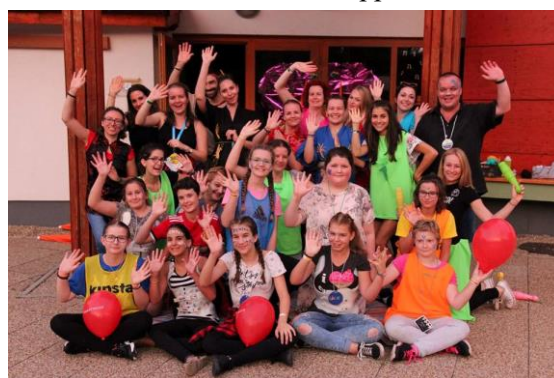
„Sorsomat befejezettnek érzem.

Kérem, ne maradjon utánam gyász.

Isten veletek, kedveseim!”

Kimegy, taps.

kézművesség, csak párat felsorolva. A Házik vannak a gyerekekkel egész nap, kísérik őket a programokra, segítenek étkezéseknél, fürdésnél. Személyiségfüggő, ki melyik szerepben érzi jól magát. A Házik alakítanak ki a saját házukhoz tartozó gyerekekkel igazán szoros kapcsolatot, én Játszósoknak jelentkeztem, és ez a része bevallom, hiányzott, ugyanakkor elmondhatom, a tábor összes gyermekét láttam mosolyogni az általunk tartott programon. Én egyébként lovaskísérőnek lettem beosztva, egy újabb meglepetés a BT-ben, simán kaphatsz olyan feladatkört, amiben korábban el sem tudtad volna képzelni magad. A dolgunk a csoportok (egyszerre kb. 10 gyerek) szórakoztatása volt a lovas program másfél órájában, amíg várták, hogy lóra ülhessenek. A lovas cimbit mindig egy nagyon összetartó társaságként emlegetik, és ez szerencsére a mi turnusunkban sem volt másképp.

Az 1-es ház kiscsaládia

Mikor kéri valaki, hogy meséljek a táborról, nehezen találom a szavakat. Tudnék nagyon szép marketingszöveget mondani: a Bátor Táborban évente négy országból 1000, krónikusan beteg gyermek és családjuk táborozhatnak teljesen ingyen. A táborban úgynevezett "terápiás rekreáció" zajlik,

különleges élményekkel mozdítják ki a gyerekeket a komfortzónájukból, félelmeik legyőzésével mutatják meg nekik, hogy nem csak az itteni kalandokkal, hanem betegségükkel is szembe tudnak szállni. A kihívások sikerélményt, megerősítést, önbizalmat adnak nekik.

Ez mind papíron leírva nagyon impozánsnak tűnik, de élőben megtapasztalni már teljesen más, egy olyan élmény, amit szinte lehetetlen átadni. Ott kell lenni, és látni, mikor a mindig elesett, félénk kislány felmászik a kilenc méter magas kötélpályára. Ahogy a lovaktól félő kisfiú életében először felül egyre. Ahogy együtt örülnek horgászatkor, ha valakinek kapása van. Vagy a szlovák és magyar gyerekek, közös nyelv híján, nonverb megoldanak egy szabadulószerződést. Számomra a legmeghatóbb pillanat kétségtelenül az utolsó esti "Tiéd a színpad!" nevű program volt, itt házanként adnak elő a gyerekek saját maguk által összeállított rövid műsort. Látva, ahogy az egy héttel korábban még idegen gyerekek csapatként kitalálnak valamit, és már barátokként kiállnak vele 200 ember elé, legyőzve gátlásaikat, elhozta nekem is az elkerülhetetlen tábori könnyezős pillanatot. Összerakni tíz nap alatt a semmiből közösen táborozók, cimbi-olyat, amiből mindenki hazavisz valamit (élményeket, érzéseket, barátokat) csodálatos érzés. Vannak kis emlékművek, amikre mindig emlékezni fogok: esőben táncolni a tábor táncot; tábor dal a csillagok alatt; a születésnapomon ahogy 100 cimbi énekelt nekem; az esti házas beszélgetések; társasok és titkos gumicukorevés a cimbi pihenőben.

Nehéz volt utolsó nap látni a gyerekeket könnyes szemmel felszállni a buszra, de megnyugtató a tudat, hogy ezek örömkönnyekek, és nem a megkönnyebbüléstől sírtak, hogy végre hazamehetnek (remélem), és akár vissza is jöhetnek, ugyanis egy gyerek háromszor vehet részt egy adott táborban. Borzasztóan furcsa a gyerekek nélküli táborban

sétálni, hiszen a cimbi-élet még egy napig tart a turnus, ilyenkor lehetőség van a bátorkodó pálya kipróbálására. Mindenkinek ajánlom, aki odakerül, igenis meg kell próbálni, rengeteg eleme van a pályának. A hintán mentem először, ez nem igényel túl sok ATP-t, felhúznak olyan magasra, ami neked komfortos, majd egy kvázi "szabadesés" következik. A trükk benne, hogy neked kell meghúzni a kötelet, amivel elindulsz, ez egy nadrágba pisilős pillanat, de megéri, fantasztikus élmény utána. A kilenc méter magas pálya köteleihez egy falon kell felmászni. Ennek nekiindultam, majd szégyenszemre bevallom, a háromnegyedénél elfáradtam és kértem, hogy engedjenek vissza. Úgy tűnik, még nem vagyok elég KARIZMATIKUS (bocsi), de jövőre megfogadtam, hogy megcsinálom. A gyerekek élménybeszámolóit a bátorkodásról ezek után új színben láttam, ők olyan könnyedséggel meséltek róla, hogy ha lehet, még jobban csodálom őket, és szégyellem is magam egyszerűen.

Szerencsére a cimbi-élet a turnus utolsó napjával közel sem ér véget. Először is, lehetőség van egyéb tábor típusokba jelentkezni, a családik ősszel, a tesótáborok tavasszal kerülnek megrendezésre. Két nyári turnus után pedig jelentkezhet a Lélekmadár táborba, ezt gyermeküket elvesztett családoknak szervezik. A táborokon kívül is rengeteg lehetőség van önkénteskedni. Csatlakozhattok a Bátor Tábor Go-hoz, ennek lényege az élményterápia kórházba juttatása az ott fekvő gyerekekhez. Lehet sportolással is segíteni az alapítványt, az Élménykülönítmény keretein belül futóedzéseket tartanak és közösen indulnak el versenyeken. Egynapos önkéntességre is lehetőség van, akár az irodában segíteni, vagy családi hétvégén, adománygyűjtő rendezvényeken dolgozni. És persze a táborban kötött barátságok sem veszhetnek el a rendszeres cimbi találkozóknak hála.

Nagyon remélem, hogy jövőre még több hársfás cimbi lesz köztünk, legyetek Ti is a Bátor Tábor népes családjának tagjai!

Bátai Bence – Airbnb kisokos és tapasztalatok

Kedvcsináló kezdőknek és haladóknak

A 2008-ban alapított Airbnb a „sharing economy” legnagyobb tagja az utazási célú lakáskiadás piacán. Itthon, bár külföldi utazásra már gyakorlatilag egyből használható volt, és magyarországi lakások is hamar megjelentek a kínálatban, 2015 táján robbant be igazán a köztudatba. Elterjedése a couch-surfinggel párhuzamosan történt, és ha ilyen megközelítésből tekintünk rá, az Airbnb felfogható egyfajta prémium couch-surfingként, ahol az ember nemcsak egy kanapét, hanem egy szobát, vagy lakást kap, cserébe azonban fizetni kell érte. Ezzel együtt is az utazók számára a legfőbb vonzerejét az olcsósága jelenti – különösen a magyar egyetemisták számára –, további előnye, hogy akárcsak a couch-surfing esetén, lehetőség nyílik megismerni a helyi embereket, az életmódjukat, és a gondolkodásukat. Erre persze sokkal több lehetőségünk nyílik akkor, ha csak szobát és nem teljes lakást foglalunk. Mind a weblap, mind az alkalmazások könnyen kezelhető, nagyon felhasználóbarát felületek.

A weboldalon keresztül lehet szállásokat keresni, szobát foglalni, fizetni, üzeni a házigazdának. A szállások között tényleg bármit megtalálhatunk a hajótól kezdve egészen a kert egy sarkáig ahol sátrat verhetünk, de akadnak a kínálatban villalakások és átalakított üzlethelyiségek is, természetesen a sok hétköznapi szoba és lakás mellett, így mindenki a maga ízlésének és társaságának megfelelően válogathat. (Újabban megjelentek szolgáltatások is, amelyek különféle helyiek által szervezett programokat takarnak, például naplemente fotózás, egy-egy helyi nevezetesség lefestése, vagy közös futás, de én ezek között eddig nem találtam olyat, ami szerintem jó ár-érték aránnyal bírt volna.) A szálláshelyek nincsenek értékelve a weboldal által (ellenben a szállodák csillagokkal történő értékelésével), az ember csak a korábbi utazók véleményére, a saját benyomására a szálláshely hirdetését illetően, valamint az árszintre hagyatkozhat, amikor egy szállást megítél. Ez azonban a legtöbb esetben nem nehezíti a nekünk megfelelő szálláshely megtalálását, mivel a weboldalon az adott szállásról nagyon sok információ szerepel az ágyak típusától és számától kezdve, a mosógép meglétén vagy hiányán át egészen az ajánlott érkezési és távozási időpontig. Nagyon sokat segít a

választásban a többi utazó véleménye, mert általában kiemelik a pozitívumokat és a negatívumokat és ezeket összevetve a saját preferenciáinkkal könnyen megtalálhatjuk a nekünk megfelelő szállást. Végső soron ezek az értékelések garantálják a minőséget az Airbnb-vel utazók számára, és ez a rendszer – a vállalat sikerét és saját tapasztalataimat is figyelembe véve –, kifejezetten jól működik.

Az Airbnb működésében kulcsszerepe van a közös, egymás iránti bizalomnak, mivel egy ismeretlen embert beengedni a lakásba, vagy egy teljesen ismeretlen emberrel egy lakásban élni, közös fürdőszobát használni, nem megszokott érzés. Mi, amikor egy 2 kisgyerekes családnál szálltunk meg, akik több szobát is kialakítottak kiadásra, nagyon rácsodálkoztunk arra, hogy annyira megbíztak bennünk, valamint a többi vendégben, hogy csak le kellett tenni a kulcsot az asztalra és kísértálni, amikor elhagytuk a szállást, és ők már nem is voltak otthon. Szerencsére a vállalat kiemelt fontosságot tulajdonít a biztonságnak és mind az utazók személyi adatait alaposan ellenőrzi, ezért senki ne lepődjön meg, ha a regisztrációnál személyi igazolvány, vagy útlevél szkennelést kérnek tőle, ez a mi biztonságunk érdekében is van. Számomra érdekes volt, hogy nemcsak az utazók írnak a házigazdákról véleményt, hanem a házigazdák is ír(hat)nak az utazókról; amikor először kaptam magunkról értékelést bevallom eléggé meglepődtem, de nagyon jól esett olvasni a kedves szavakat.

Nemrég felmerült kérdésként, hogy céges számlát lehet-e kérni az Airbnb-től. A válasz: lehet. Sőt, az Airbnb is szembesült a céges utazások problémájával és most már meg lehet adni munkahelyi címet is, és akár egyből a munkahely fizetheti az utazást, ezért, ha a konferencia szervezők által ajánlott hotel túl drága, érdemes körbenézni az Airbnb-s lakások között is.

További érdekes megoldást talált a vállalat arra a problémára, hogy sokszor egy baráti társaságból egy ember kénytelen fizetni a számlát, amit aztán vagy be tud hajtani a többieknek vagy nem. (Mindig van egy ember aki nem, vagy csak sokadik felszólításra fizet, ugye?) Amennyiben a társaságból mindenki rendelkezik Airbnb fiókkal, megadva az

utastársakat a weboldal elosztja a szállás költségét, és viszonylag rövid határidővel mindenkinek be kell fizetni a saját részét, csak ekkor lép életbe a foglalás.

Egyszer, amikor nagyobb társasággal utaztunk, egy család lakásában szálltunk meg, akik vidéki pihenésüket töltötték, és mivel majdnem egy hetet töltöttünk ott, megkértek minket, hogy etessük meg a halaikat kétszer az ott tartózkodásunk alatt. Valamint, hogy biztos ne érjen minket semmiben hátrány, bemutatta az összes berendezés vezérlését a mosógéptől és a vasalótól kezdve, egészen a fűtésig. Kedvesen még azt is megmutatta, melyik polcon találjuk a mosószert és öblítőt.

Végezetül egy-két ökölszabályt szeretnék megosztani veletek, amire az eddigi utazásaim során jöttem rá. Ezek nem statisztikai analízis

eredményei, pusztán empirikus megfigyelések, ezért ha valaki eltérő tapasztalatokat szerez, ne kövessen meg. Nagyobb társasággal Airbnb esetén olcsóbb utazni, van sok nagy lakás is a hirdetések között, ezek általában sokkal jobb ár-érték aránnyal rendelkeznek, mintha két személyre keresnétek kiadó szobát, vagy lakást. Érdemes tapasztalt, sok értékeléssel rendelkező házigazdához foglalni, sokkal kisebb az esélye a lyukra futásnak. És végső soron akárcsak a boroknál itt is érdemes a legolcsóbbnál egy, de inkább két kategóriával feljebbit választani, valószínűleg innen már jó élményekkel fogunk távozni, de még mindig jóval olcsóbb lesz, mintha egy átlagos szállodába foglaltunk volna.

Mindenkinek élményekben gazdag utazásokat kívánok, és amikor szállást kerestek, gondoljatok az Airbnb-re, mint alternatívára.

Deák Léna – Az én sikerlistás könyveim

Jodi Lynn Picoult kedvenc íróim egyike a témaválasztásai és elragadó stílusa miatt. Napjaink problémáit, megválaszolatlan kérdéseit feszegeti, több művének vezérfonala pedig valamilyen ismert vagy kevésbé ismert betegség. Az író ezeket a témákat alaposan körül járja, ezért regényei hitelesek, életszerűek, valamint nagyfokú szociális érzékenységről tanúskodnak. Az eseményeket több szempont alapján, más-más szereplő szemszögéből, az időben is ugrálva meséli el. Történetei végén pedig mindig ott az a bizonyos csavar, a nem várt fordulat, melyek letaglózzák és napokig a könyv hatása alatt tartják az olvasót.

Első és igen meghatározó olvasmányélményem Picoult-tól, a „**Tizenkilenc perc**” volt, melynek témája az egyre súlyosabb problémát jelentő iskolai zaklatás. A főszereplő számítógépszeni Peter, az éveken át tartó bántalmazás és megaláztatás után vérfürdőt rendez a középiskolában. A bíróság ítéletet hoz a fiú felett, azonban az olvasó is meghozhatja saját döntését a történettel kapcsolatban, hiszen mindvégig tudjuk, a gyilkos is áldozat.

„**A nővérem húga**” című regény filmváltozatát talán sokan ismeritek. A méltán sikeres történet központi alakja Kate, aki rendkívül ritka leukémiában szenved. Három

évvel fiatalabb húga, Anna, azért született meg, hogy tökéletes donor révén nővére életét megmentse. Végig kísérve a két testvér kálváriáját sem egyszerű választ adni a morális kérdésekre: Mit tennél meg a gyermeked életéért? Mi az a beavatkozás, ami már nem fér bele? Hol van a határ, ha van egyáltalán...

„Életem tizennyolc évének legnagyobb része azzal telt, hogy megtanuljak élni ebben a néha narancssárgává, pontatlanná és zajossá váló világban.” - vallja Jacob, a „**Házirend**” főszereplője. Az Asperger-szindrómás kamasz élete korántsem egyszerű, különösége, furcsa szokásai családja életére is rányomják a bélyeget. Amikor a fiú segítője, egy fiatal gyógypedagógus lány gyilkosság áldozatává válik, Jacob lesz az első számú gyanúsított. Érzelemmentessége, zavart viselkedése, arra enged következtetni, hogy valóban ő követte el a bűncselekményt. Vajon jogosak-e az előítéletek, vagy Jacob ártatlan?

Az író regényei közül számomra a legmeghatározóbb a „**Törékeny**” című alkotás. Ismét egy család életébe nyerünk betekintést, ahol a kisebbik gyermek, Willow osteogenesis imperfecta-val születik. A szülők az olvasó előtt vívják meg a mindennapok küzdelmeit, az üvegcsontó kislánnyal és kamasz nővérel. A könyv végén a drámai befejezés itt sem marad el...

Mémeskút speciál

Gyűjtés: Zakariás Sára & dr. Pála Tamás

"NEM AZ ENYÉM"

KEZDŐSZETT

INDIE-CATOR

A HÁRSALKODÓ ZENEI ROVATA

A közreműködő sajtó tagjai:
Nagy Tomi és Csaba Marci
2/B

Est. 2017

2018. szeptember 15. Szombat

ÁR: 0,25 kp

Gorillaz

2D, NOODLE, RUSSEL, MURDOC - Belegondoltatok már valaha is abba, hogy a Gorillaz tagjai tulajdonképpen nem is léteznek?

Ha felületesen nézzük mi ért el minket itt Magyarországon a zenekarból, akkor gyorsan összefoglalható:

- Damon Albarn és Jamie Hewlett 1998-ban alapított egy vicc zenekart.
- Ebben mesefigurák énekelnek nyálas popdalokat.
- Párszor játszott a rádió a [Feel Good Inc](#), vagy a [Clint Eastwood](#) című számokat.
- Eltűntek 20 évre.
- 2018-ban letartolták a Sziget fesztivált.

A Gorillaz életműve azonban koránt sem merül ki ennyiben. Ha nem mainstream pop fogyasztóként hallgatjuk a számaikat, akkor szinte villámcsapásként ér, mennyi stílus keveredik a zenéjükben. A hip-hop, a pop, a rap, a dance, rengeteg elektronika, valami különös fúzióban válik eggyé és meglepő módon Frankeinstein szörnye helyett, valami igazán szórakoztatót kapunk. A videóklipjeiktől pedig jó értelemben borsódzik az ember háta. A Gorillaz nem követi a nagy zenei trendeket, egyszerűen letért a kijelölt útról, és nem érdekli, hogy visszakéne mennie rá. A Gorillaz tehát minden, ami eredeti, groteszk, új a fülnek és ez az, ami naggyá teszi.

A kezdetek hip-hop vonalú dalai ([Tomorrow Comes Today](#)) után bontakozott ki a klippeken keresztül a Gorillaz, mint tényleges zenekar. A második nagylemezzel beütött rap- és dance-orientált [Demon Days](#). Majd a trilógia zárásaként szinte már vidám és nihilista [Plastic Beach](#). Gorillaz tehát azért király, mert annyi rétegű látvánnyal, zenei spektrummal és marketing elemekkel operál, hogy az életművük simán összeáll egy történetté:

1. Az első nagylemez felvázol egy apokaliptiszis előtt álló világot, és bemutat négy furcsa srácot.
2. A Demon Days maga az apokaliptiszis, ahogy a világ szép lassan káoszba fordul.
3. A Plastic Beach pedig a beteljesült világvége utáni időszak, amikor a túlélők próbálnak valahogy újratekdeni.

Ezt kiegészítendő jelent meg a tavalyi évben a [Humanz](#), ami (ellentétben korábbi albumaikkal) rengeteg aktuál politikai véleményt, közéleti utalást és társadalomkritikát tartalmaz. Mindeközben pedig Albarn az albummal egyszerűen csak a 17 éves lányának szeretett volna imponálni. Tehát részemről a Humanz egyfajta híd a korábban említett világ és a valóság között. Murdoc és 2D rápillant a világunkra és szinte pragmatikusan unják, hogy újra végig kell nézniük még egy világ pusztulását. Érdekes tény, hogy az album Donald Trump megválasztásának évében jelent meg, így felfogható az album hangulata ezen nyomasztó társadalmi hatás metaforájaként is.

